

SPEJDERNES MAGASIN

45. årgang

nr. 4 . april 1961

BADEN-POWELL fortæller om:

vor landsby

Vor landsby! Disse ord får mig uvilkårligt til at mindes England: en samling gamle huse med deres små haver, gårdspladser og kostalde, den gamle kirke, proprietærgården, de store elmetræer og så videre.

Vor landsby her i Kenya er noget helt andet. Den ligger på en grøn, græsbevokset skråning med vid udsigt over skove og sletter helt op til den store Mount Kenya med dens sneklædte top. Landsbyen ligger ved hovedvejen, som er kantet af en allé af høje gummitræer. På venstre side er der en række åbne, forfaldne butikker, som ejes af indere, medens den modsatte side er optaget af lerklinede og stråtede hytter, der bebos af somalier fra de nordlige egne. Det er høje, flotte mænd. Deres kvinder bærer saris eller små tørklæder over hovedet ligesom indiske kvinder. Længere henne kommer vi forbi en lille samling runde, hvidkalkede hytter med høje, stråtede tage; det er politibarakkerne, og politiet består af udvalgte indfødte under kommando af hvide officerer.

Så er der markedspladsen — en åben plads, hvortil kvinderne hver dag bringer masser af ting for at sælge dem, som f. eks. frugt, grøntsager, mælk, brænde og så videre.

Disse kvinder hører næsten alle til den stedlige stamme, kikuyu'erne. De barberer håret af og pynter sig med store ørenringe, hals- og ankelringe og bærer en kjortel af tyndt gedeskind, altid med to lange, smalle snipper hængende ned. Ak ja, de har — akkurat ligesom damerne hjemme — deres modeluner, og de ville synes, at de var frygtelige at se på, hvis de ikke havde disse to fjollede haler hængende og daske omkring benene.

Kvinderne her udfører alt det grove arbejde, især når det gælder om at bære byrder, og de sætter en stolthed i at gøre det. Hvis der ligger en hel masse, der skal bæres væk og en flok kvinder bliver sat til at gøre det, vil de styrte til for at sikre sig det tungeste, og det er jo ikke en egenskab, man sædvanligvis træffer hos dragere andre steder.

I går skulle vi have fjernet nogle træer i vor have. Mændene fældede træerne og savede dem i stykker på ca. 1½ meters længde. Prøv engang at løfte et brændestykke, der er så langt og tykt som du selv,

og du vil finde, at det egentlig slet ikke er så let.

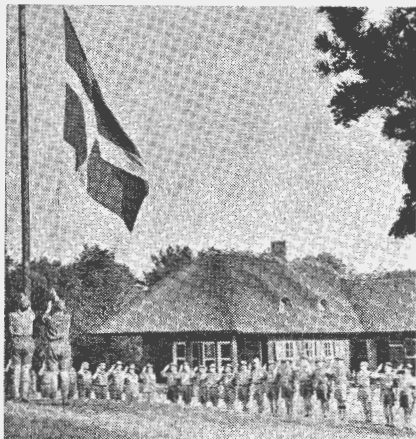
Hvis du nu skulle bære et sådant stykke, hvordan ville du så gøre det? Efter al sandsynlighed ville du tage det — eller i hvert fald prøve på at tage det — på skulderen, men jeg tror næsten jeg kan garantere for, at du ikke ville kunne bære det

særlig langt. Disse kikuyu-kvinder kan, som jeg skal fortælle det senere, bære byrder på op til 90 kg, hvis det er nødvendigt (tænk på den tykkeste

mand du kender, han vil omtrent veje det samme). De bærer byrderne i et bånd, som går hen over pan-

den, således at det, der skal bæres, ligger på ryggen. Kvinderne, der i går skulle bruge træ, brugte nu ikke et sådant bånd, men de tog træstykket på ryggen og slog arme om det, som tegningen viser. Det så meget ubekvent ud, men de bar ikke så få træstykker, lige så store som de selv, på denne måde, alt imens de pludrede og snakkede nok så fornøjet.

I dette nummer:

Forsidebilledet stammer fra en morgenparade ved et divisionschefsmøde på Hylkedam.

Baden-Powell: Vor landsby	62	Møllen i Korsør	69
Dødningshovedet på kirkegården	63	Kampen om Mafeking	70
Statsminister Kampmanns nytårstale ..	64	Vandrerkort og lejrpas	72
Nying-ild	65	Jungmænd: Tag på primitivt	72
Skipper fortæller om skibsllys	66	Junglenyt	73
Vikingsnekken	67	Den glade dreng på vejen	75
Brev fra Marokko	68	Spejder-Tidende	77

DØDNINGEHOVEDET

på kirkegården

Af ROBERT FISKER

Illustration: OVE LARSEN

Kalle var helt bleg af sindsbevægelse, da han fortalte mig nyheden. Jeg troede til at begynde med, at det var en af hans sædvanlige historier, men da han begyndte at klø sig på næsen, blev jeg klar over, at han mente, hvad han sagde, for når Kalle klør sig på næsen, er det et sikkert tegn på, at han er gravsens alvorlig.

»Jeg stod jo lige bag døren«, forklarede han, »jeg var ikke kommet ud af klassen, da graver Olsen kom ind og sagde det til lærer Hansen. — Jeg så et dødningehoved oppe på kirkegården i aftes, sagde han. Det må koste alle mine glaskugler, hvis det ikke passer«.

»Hvad sagde lærer Hansen til det?« spurgte jeg spændt.

»Han sagde, at det kunne da vist ikke passe. Men graver Olsen blev ved sit og ville absolut have både lærer Hansen og præsten med op på kirkegården«.

»Ville lærer Hansen så det?« spurgte jeg interesseret.

»Ja, til sidst lovede han at snakke med præsten om det, og nu skal de begge to på kirkegården i aften sammen med graver Olsen«.

Jeg vidste ikke rigtig, hvad jeg skulle tro, men når så kloge mænd som lærer Hansen og selveste præsten syntes at tro på graver Olsen, måtte der vel være noget om spøgeriet.

»Vi lister os efter dem i aften«, sagde Kalle ivrigt, »det kan vel nok blive spændende«.

Jeg var ikke helt sikker på, at jeg ville med, men da Kalle med synlig foragt spurgte, om jeg var bange, slog jeg til, og klokken ni mødtes vi ved kirkegårdsmuren ikke langt fra lågen. Da vi havde ventet i næsten en hel time, kom graver Olsen sammen med lærer Hansen og præsten. Vi kunne høre, det var dem. Se dem kunne vi ikke i aftenens mørke. De havde lommelygte med, og det havde Kalle og jeg for den sags skyld også.

»Det er oppe i det hjørne, hvor de i gamle dage begravede selvmorderne«, hørte vi graver Olsen sige, idet de tre mænd gik ind gennem kirkegårdslågen.

Jeg fik en underlig kold fornemmelse i hovedbunden og ville til at foreslå Kalle, at vi gik hjem, men Kalle var allerede på vej hen mod lågen, så der var ikke andet at gøre end at følge trop.

Foran os kunne vi høre præsten sige et eller andet, og lærer Hansen svarede. De talte om det mystiske dødningehoved, men hvad de ellers sagde, kunne hverken Kalle eller jeg opfatte.

Takket være de tændte lommelygter kunne vi let følge de tre mænd ad gangene over kirkegården, og for hvert skridt voksede spændingen og uhyggen.

»Det var lige derovre, jeg så det«, hørte vi pludselig graver Olsen sige. De var standset alle tre, og Kalle og jeg krøb sammen bag en

gravsten og turde næppe trække vejret af spænding.

»Så De ikke, hvor det blev af?« spurgte præsten.

»Nej, det forsvandt pludselig, men jeg er helt sikker på, at jeg så rigtig«, bedyrede graver Olsen bestemt.

»Lad os prøve at gå lidt nærmere«, foreslog lærer Hansen, men næppe havde han talt ud, før graver Olsen skreg. »Der, se, der er det«.

Kalle og jeg sprang op som trolde af en æske og stirrede frem i mørket. De tre mænd løb lige i mørket foran os. Vi fulgte forsigtigt efter og så os hele tiden om til alle sider.

»Hvor blev de af?« spurgte Kalle forundret, »tror du, de er løbet deres vej?«

Inden jeg fik tid til at svare, så vi i skæret fra vore lommelygter noget mørkt dukke op fra en gravsten, og som efter fælles aftale vendte vi om og satte i vildt løb ud af kirkegården. Jeg sov ikke

(Læs videre side 76).

NYTÅRSTALE

af statsminister VIGGO KAMPMANN

Fra Sundby divisionens nytårsparade

Kære ulve, spejdere og førere.

Det er ikke under de letteste forudsætninger, jeg står her, for lige inden jeg gik hjemmefra, sagde mine piger til mig, at jeg måtte passe på ikke at tale for længe »... for du ved nok, far, at ulveungerne, de hører ikke efter, særlig dersom de ikke forstår det, du siger, og spejderne står bare og venter på, at du skal blive færdig«. Men jeg skal nok fatte mig i korthed.

For mange år siden var jeg også spejder. Det var i Fredericia. Da jeg var blevet lidt ældre, blev jeg skam endogså **flokkfører**. Dengang brugte man ofte mænd til det. Nu synes man jo ikke, vi dur rigtigt til det.

Men jeg lærte altså en masse ulveunger at kende, og når jeg nu træffer dem i dag og ser, hvor store, gamle og — I ved — sådan lidt tykke de er blevet, så synes man jo, det er mange, mange år siden, man kendte dem rigtigt. Men når vi så taler sammen, når minderne og glæderne fra ulve- og spejdertiden dukker frem, så føler vi, at vi gennem alt det, vi dengang oplevede sammen og lærte sammen, har fået noget, der senere i årene blev til gavn for os. Og det er mit håb for alle jer korpsets drenge, at det må vise sig, at jeres spejderliv ikke bare har været en glad og lykkelig tid, men at det også — uden at I har tænkt for meget derpå — har lært jer at gøre jeres pligt på den plads i livet, I bliver sat. Jeg håber, at I må have så megen gavn af jeres spejdertid, at det siges om jer: Se, han opfylder på sin plads, det, man venter af ham, og han viser ved sin hele færd, at han har været spejder.

I har jo alle hørt om og måske læst om, at der i vor tid sker store ting ude i verden, ting, der er så store og til tider frygtelige, at vi herhjemme næppe kan fatte dem. De større blandt jer og alle forældrene deroppe på balkonerne har jo fulgt den diskussion om, hvorvidt vort land skulle gøre sit til at hjælpe dem, der lider nød de små nede i Congo, hvor det jo slet ikke

drejer sig om at gå f. eks. til nytårsparade, men om, hvorledes det kan lade sig gøre blot for at blive nogenlunde mæt hver dag. Mon ikke alle her kan se, hvor nødvendigt det er at give en håndsrekning her? Og I kan nok se, at det ikke kan nytte at gå herhjemme og vente på, om de nu alligevel ikke kan klare sig nede i Congo. Vi må hjælpe dem nu med det samme og vi må tænke på, om vi ikke bør tage nogle af dem herhjem til os i nogen tid. Kunne det ikke være morsomt at lære unge fra fremmede lande at kende og hjælpe dem til at få en uddannelse, så de efterhånden kan klare sig selv. Tænk på, hvor lidt I kan, når I kommer ind i en ulveflokk, og tænk på, hvor mange af de store og af de ældre er ivrige efter at hjælpe jer og lære jer noget, så I efterhånden kan klare jer selv. På samme måde er det tanken at være med til at hjælpe ude i verden.

Og når I måske hører en eller anden kritisere den hjælp, vi gerne vil yde, f. eks. i Congo, så synes jeg, at jeg har ret til at sige til jer og til jeres forældre: Tænk på, at I kan stå i denne skole, i smukke, store rum, i lys og i varme, at I har fået jeres gode mad, at I kan få lov til at være ulve og spejdere ja, alt dette er **en ret**, I har i jeres land. Kan vi så ikke med fuld ret sige, at vi har det så godt, at vi **skal** have råd til at hjælpe andre, selv om de bor langt fra os?

I ved godt, at man ved årsskiftet taler om **gode nytårsfortsætter**. Man lover sig selv det eller det i det nye år. Næsten med stolthed lover vi os selv at gøre det eller det i det nye år. Men har I egentlig tænkt på, at disse løfter er et tegn på, at man i det gamle år har forsømt at gøre en del af det, man burde have gjort?

Se det er en af de ting, der berettiger en nytårsparade som denne i dag. I dag — og da også ved andre lejligheder i årets løb — bør vi, samlet eller alene, standse lidt op og lade vore tanker gå tilbage til det, som er sket, og så sige til os

selv: »**Er der ikke noget af det, du kunne have gjort bedre? Har du egentlig gjort noget for andre?**«

Ja, jeg synes, det må være en stor glæde for den, der ved nytårstid næste år kan sige til sig selv, at han virkelig har gjort lidt af det, han i fjor lovede sig selv at gøre, at han kunne sætte sig et mål og at han kunne nå et mål ja, at han har holdt et løfte, han gav sig selv.

Jeg vil håbe, at I alle, når I nu går fra paraden eller senere på dagen, vil prøve at tænke på det gamle år og på, hvad I måske kunne gøre i det nye år: En gang imellem ikke smække med døren derhjemme hos far og mor, være lidt mere ivrige efter at gøre, hvad der bliver sagt hvis det da er fornuftigt, hvad det jo ikke altid er! Nogen skal jo bestemme, hvad der er mest fornuftigt. Og det skal jo begynde hjemme i familien. Hvis man ikke dér kan hjælpe og støtte hinanden, så vil det være meget svært at gøre det videre ud. Med videre ud mener jeg i jeres spejderarbejde, i skolen og på arbejdspladsen, således at I derigennem også kan få lyst til at interessere jer for at hjælpe andre også udover landets grænser. Det kan vist ikke gøres på anden måde, for det er meget svært. Jeg vil med disse ord ønske jer et rigtigt godt nytår.

Og så til allersidst en tak, en **speciel tak**, til alle førere. Det tænker I ulveunger og spejdere måske ikke så meget på, men det er jo nødvendigt for, at jeres arbejde kan gå, at der er førere, at der er nogle ældre, som vil bruge en del af deres tid til at hjælpe jer i spejderarbejdet. Det vil jeg ganske kort sige dem tak for. Jeg ved, at det ikke altid er lige let at få førere og jeg ved også, hvor megen tid der går til et godt førerarbejde. Jeg ved, at jeg har alle spejderforældrene bag mig, når jeg i dag også bringer denne særlige tak.

Godt og glædeligt nytår allesammen.

Stammen kløves. Der bruges enten trækiler (spidset til) eller jærnkiler.

Fladerne hugges op, ikke så meget at de falder af

Placeringen sker med fladsiderne mod hinanden og med friske grene som mellemlæg.

Nying

Du skal ikke tro, at kørpsets skovmænd har fået ny uniform. De spejdere, du ser på billederne, er fra USA. Som skovmand må man have prøvet at lave en nying. Det er et hårdt arbejde, medens forberedelserne står på, men lønnen — se sidste billede — er pragtfuld. Prøv, f. eks. på årets sommerlejr, at opnå tilladelse til at få eller købe en $1\frac{1}{2}$ —2 m lang kævle. Fyr eller gran vil være fortrinlig. Du vil hurtigt opdage, at en almindelig økse ikke er nok, du skal bruge en skovmandsøkse — en Ohioøkse. Har du først prøvet en nying, vil der ikke gå lang tid, før du igen skal prøve det. God fornøjelse.

Spåner og tørre kviste lægges mellem fladerne.

Når ilden fænger godt, kan du fjerne den ene gren. Nyingen skulle kunne brænde en nat igennem.

SKIPPER fortæller om:

SKIBSLYS

»Et maskindrevet fartøj skal, når det er let, føre«, sådan indledes en af de artikler i søvejsreglerne, der omhandler lanterneføring, og bare denne korte remse kan nok trænge til en lille forklaring, for hvad betyder det, at et fartøj er let? At et fartøj er let, betyder, at det ikke ligger til ankers, ikke er fortøjet eller på anden måde fastgjort til land. Og så fortsætter den i begyndelsen nævnte artikel således: »på eller ret foran fokkemasten, eller hvis det er et skib uden fokkemast, da i den forreste del af skibet, et klart, hvidt lys, således indrettet, at det viser et ubrudt lys over en bue af horisonten på 20 kompasstreger (225°), og således anbragt, at lyset vises 10 streger (112½°) på hver side af skibet, nemlig fra ret forud til 2 streger (22½°) agten for tværs på hver side, samt af en sådan beskaffenhed, at det er synligt i en afstand af mindst 5 sømil«.

Sådan er ordene, hverken flere eller færre, og skulle der tilfældigvis mellem læserne være nogle, der ikke straks og klart ser meningen med dem, så lad os her for dem prøve på at oversætte det til nemmere dansk, og så kommer der til at stå, at »et maskindrevet fartøj skal være forsynet med en klart lysende, hvid lanterne, der skal kunne ses midt 5 sømil væk, og at den skal anbringes forude i skibet, så den kan ses ligemeget på begge sider af forstavnen, og at dens samlede lysbue skal være på 225°.

Foruden dette lys skal samme skib på agtermasten føre et tilsvarende lys, anbragt på samme måde og med

samme lysstyrke, men siddende mindst 4,57 m højere end det på fokkemasten, hvilket sidstnævnte lys ikke må sidde lavere end 6,10 m over dækket.

Foruden disse to lys skal samme fartøj føre to sidelys, et grønt om styrbord og et rødt om bagbord, anbragt således, at de kan ses fra ret forud til 2 streger agten for tværs om henholdsvis styrbord og bagbord, og indrettet sådan, at de kan ses i en afstand af mindst 2 sømil, og de skal samtidig afskærmes således, at de ikke kan ses over skibets bov fra modsatte side; og ser man derfor i en mørk nat følgende lys, som vist forned, betegner det et maskindrevet skib, der 1) ses fra siden, uden at side-lysene endnu ikke er blevet synlige (det kan også være andre ting, men derom senere) 2) et maskindrevet skib ses styrbord ind og 3) sam-

me skib, der vender sin bagbords side imod os, og 4) set ret forind.

Endelig skal samme fartøj føre en agterlanterne, der dækker det område, hvor fartøjets øvrige navigationslys ikke kan ses, nemlig fra ret agter til 6 streger på hver side, og en enlig hvid lanterne kan derfor, foruden at være en hel masse andre ting, som vi også senere vil vende tilbage til, være et maskindrevet skib, der vender sin agterende imod os.

Dette er altså med få ord lanterneføringen for et maskindrevet fartøj, der er let:

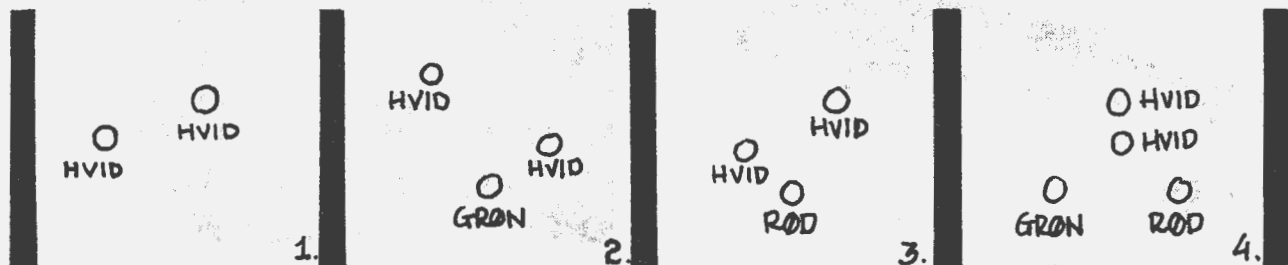
Ét eller to hvide lys i masterne (alt efter skibets størrelse), to farvede sidelys og en klar agterlanterne, og så er det iøvrigt forbudt at vise eller føre andre lys, der kan forveksles med disse egentlige lanterner.

J U N G M Æ N D !

Der er primitivt søspejderkursus på **Tørnehage** i dagene 25.—30. juni.

Læs på side 72 om sidste års kursus — og du vil straks melde dig til kursus i år.

VIKINGESNEKKEN

Af SKIPPER

Illustration: FRITZ BAY

Uden at ville forsøge at skrive skibsbygnings-historie, kunne jeg godt tænke mig i korte artikler at fortælle lidt populært om skibet, og navnlig det danske, gennem tiderne. I min sidste artikel kom jeg lidt ind på at fortælle om det ældste kendte fartøj Egen, som vore forfædre i stenalderen var mestre for. Dette fartøj blev forbedret gennem tiderne, ligesom også den ribbebyggede skindbåd fandt anvendelse i danske farvande, men det fartøj, der virkelig gjorde dansk skibsbygning og søfart kendt ude i det fremmede var den bordbyggede snekke, vikingeskibet.

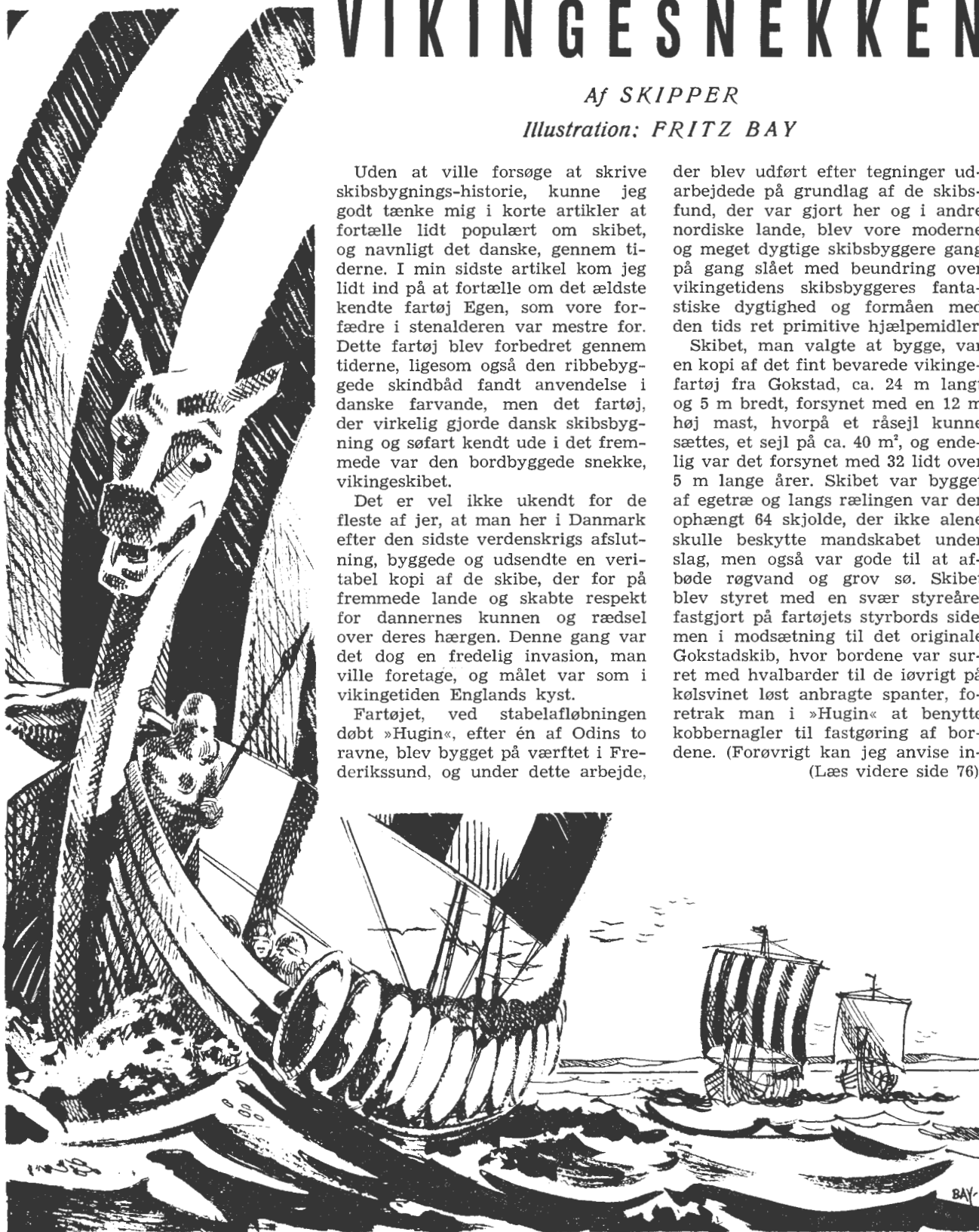
Det er vel ikke ukendt for de fleste af jer, at man her i Danmark efter den sidste verdenskrigs afslutning, byggede og udsendte en veritabel kopi af de skibe, der for på fremmede lande og skabte respekt for dannerens kunnen og rædsel over deres hærgen. Denne gang var det dog en fredelig invasion, man ville foretage, og målet var som i vikingetiden Englands kyst.

Fartøjet, ved stabelafløbningen døbt »Hugin«, efter én af Odins to ravne, blev bygget på værftet i Frederikssund, og under dette arbejde,

der blev udført efter tegninger udarbejdede på grundlag af de skibsfund, der var gjort her og i andre nordiske lande, blev vore moderne og meget dygtige skibsbyggere gang på gang slået med beundring over vikingetidens skibsbyggeres fantastiske dygtighed og formåen med den tids ret primitive hjælpemidler.

Skibet, man valgte at bygge, var en kopi af det fint bevarede vikingefartøj fra Gokstad, ca. 24 m langt og 5 m bredt, forsynet med en 12 m høj mast, hvorpå et råsejl kunne sættes, et sejl på ca. 40 m², og endelig var det forsynet med 32 lidt over 5 m lange årer. Skibet var bygget af egetræ og langs rælingen var der ophængt 64 skjolde, der ikke alene skulle beskytte mandskabet under slag, men også var gode til at afbøde røgvand og grov sø. Skibet blev styret med en svær styreåre, fastgjort på fartøjets styrbords side, men i modsætning til det originale Gokstadskib, hvor bordene var surret med hvalbarder til de iøvrigt på kølsvinet løst anbragte spanter, retrak man i »Hugin« at benytte kobbernagler til fastgøring af bordene. (Forøvrigt kan jeg anvise in-

(Læs videre side 76).

Brev fra Marokko

Kære spejdere!

Her sidder jeg i Marokko og har lige fået meddelelse om den flotte sum penge, som jeres ihærdige indsats i september indbragte, og som via RED BARNET skal komme de mange, mange algierske flygtningebørn her i landet til gode. Disse børn, over 50.000, og deres forældre er flygtet over grænsen fra deres hjemland Alger, til nabolandet Marokko, fordi der i Alger hersker krig og med den så umulige forhold at leve under — usikkerhed, ud- drivelse fra deres hjem, hungersnød og lign. Livet på denne side af grænsen er absolut heller ikke let for dem, da egnen, hvor de har fået lov at opsætte deres telte, er ufrugtbar og ørkenagtig og egner sig slet ikke til opdyrkning, ja, knapt til græsning for de mest nøjsomme dyr, såsom får og geder, og der er ofte meget langt til vand. Om sommeren suser sandstorme henover den tørre slette, og i et par vintermåneder som disse nu blæser og regner det. Se dette tænkte I jer vist ikke om Marokko, men jeg kan også fortælle, at her har ligget sne på bjergtoppene i flere måneder nu.

I kan tro, at jeg her i mit job som sygeplejerske kunne bruge en håndfuld raske, danske spejdere, og jeg er sikker på, at I ville synes om det, for det er for det meste et friluftsarbejde, som skulle passe enhver spejder, men jeres del i dette vort hjælpearbejde ligger takket være SPEJDERHJÆLPEN bag jer nu, veludført og flot, indtil I bliver kaldede til nye opgaver. Jeg har lyst, som gammel spejder, at fortælle jer lidt om vore opgaver her.

I sommer gik termometrene op til + 44°, nu har vi + 2° om morgenen, men megen regn som fuldstændigt gør pærevælling ud af de lerede markstier, som fører til RED BARNETs kantiner rundt om på sletten. I nat har det regnet og blæst konstant, mange telte er faldet sammen, og regnen har gennemblødt familiernes få ejendele, især deres tæpper og det ene hold klæ-

der de ejer, og som de beholder på kroppen dag og nat. Våde telte og gennemblødte klæder ved spejdere vist alt om, og behageligt kan man jo ikke kalde det, vel?

Ude på sletten findes en samling telte, 7 ialt, af disse blæste 2 ned i nat, og jeg kan fra mit konsultationsvindue se, hvorledes der bakes for i vinden at få rejst dem igen. Teltene er af alfagræs-et græs med grove, hårde strå, som væves og flettes til måtter. Disse telte skygger fint for solen, men giver så at sige ingen beskyttelse mod kulde, blæst og regn. I det ene bor en familie, som består af far, mor, 8 børn, et par gamle bedsteforældre plus en ged og en vagthund. Alle står de i den silende regn og gør deres til, at de atter snart skal få tag over hovedet og kan tænde ved ildstedet for at tørre og varme sig.

Klokken er 10, og jeg ser pludselig at moderen og en fem, seks små skikkelser stiler henimod det lille hus, som RED BARNET har bygget til at rumme en kantine og et lille

konsultationslokale. De fem af børnene, dem mellem 4 og 14 år, spiser et dejligt måltid mad på vor kantine hver dag, og netop nu ser jeg vor store lastbil ankomme med flere enorme gryder varm suppe, brød, mælk og frugt. Køen udenfor kanten er meget lang, over 200 blåfrosne, gennemblødte og tænderklaprende børn har stået der i over en time for dagens eneste lyspunkt — varm mad, men formår dog at hilse Fiaten med hurraråb og håndklap. Hurtigt bliver vognen tømt, og de første 50 af køen buldrer ind, sætter sig på græsmåtterne på gulvet og falder over den gode suppe med begær.

Moderen søger hen til min konsultation. Hun bærer 5 mdr. gammel Mustapha på ryggen og har Fatima og Mohamed på 4 og 2 i hånden. For disse tre små har den frygtelige kolde nat været hård, og de kommer hostende og snøftende ind i mit rum, hvor de to store straks stiller sig helt ind til petroleumsovn for at varme de forfrosne hænder og fødder. Mustapha bliver taget ned fra ryggen, og da jeg tager hans temperatur, er den over 39 grader, og der er alle tegn på en væmmelig lungeinfektion. Han får penicillin her og hostesaft med hjem. En sprøjte gør ondt, men storesøster trøster, og jeg håber inderligt, at den som i de fleste tilfælde kan få bugt med sygdommen hurtigt.

Fatima har store sår på fødderne, som skyldes frosten. Jeg forbinder dem og finder i min lille tøjkasse et par dejlig, varme skisokker og et par danske træsko, og har man aldrig før haft sko på fødderne, da bli'r man glad, og det kan I tro at Fatima bliver, selvom det i begyndelsen er lidt uvant og besværligt at gå i dem.

Mohamed har en voldsom angina, bliver behandlet, men ryster hele tiden som et espeløv. Jeg stikker hovedet ned i tøjassen igen og hiter først en mørkeblå sweater.

Jeg ville bare med disse linier illustrere, hvordan disse børn har det og give jer en idé om dagliglivet for et algiersk flygtningebarn, som så at sige, er kommet i vore hænder. Tak for jeres dåd! I har sandelig sluttet op om spejderløftet: At hjælpe andre, og derved vist den rigtige spejderånd.

Ojda, den 29-1-61.

Sonja Gettrup.

Møllen i Korsør

Det er nu ikke nogen helt almindelig mølle. Den ejes af Korsør kolonne, der nu i et halvt års tid har kunnet glæde sig over brugen af den gamle mølle til flok- og tropslokaler. Ialt er der 250 m² gulvareal. Det svarer til 2—3 villaer, så du forstår, at der er megen plads. Billederne her giver også et godt indtryk af det.

Nu er hele møllen restaureret. Således er både den udvendige beklædning og alle gulvene fornyet. Desuden er der indlagt vand og elektricitet.

Kolonnen er i den heldige situation at have betalt alle udgifter. De beløb sig til ca. 30.000 kr., og det må siges at være billigt. Men det skyldes også, at alt er lavet ved frivillig arbejdskraft og stor velvilje fra Korsør kommune og private.

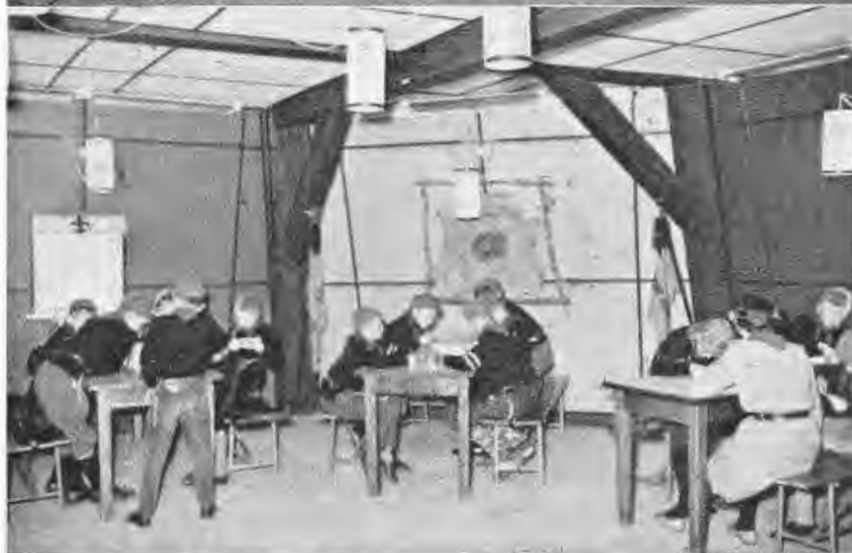
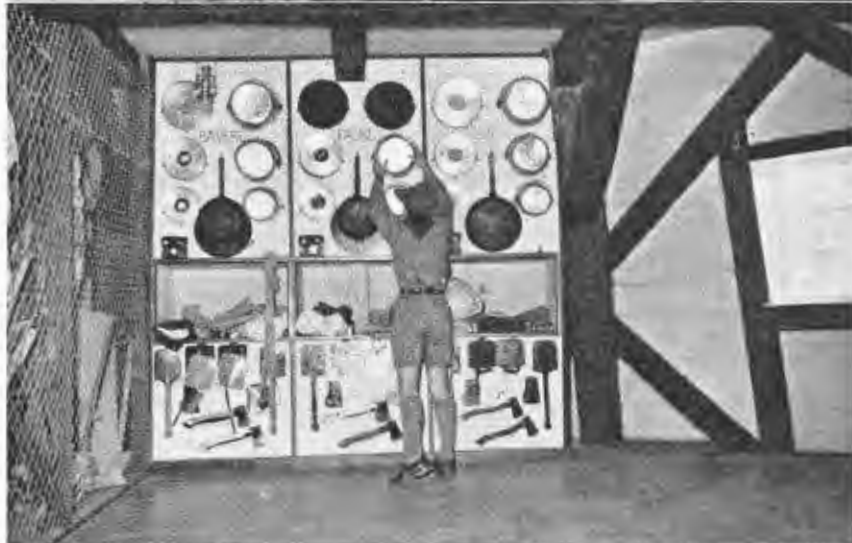
I stueetagen findes en hal, hvor det originale bindingsværk er bibeholdt, endvidere er der patruljelokaler og et køkken.

På første sal findes det store mødelokale. Du ser det nederst til højre.

Anden sal indeholder troppenens materiale. Som du ser er det fint anbragt. Der er orden i tingene.

Endnu er 3. sal ikke udnyttet. Det bliver sikkert til roverlokale. Endelig er vi oppe på toppen af møllen, hvor der er en dejlig udsigt.

Vi lykønsker Korsør kolonne med det fine resultat.

Troppen mødtes en aften kl. 19,30 og førtes patruljevis ind i »Reden«. Det er vores tropshytte. Og hvad fandt vi der? En ren helvedesmaskine, der kunne finde på at gøre hvad som helst. Betjeningen blev foretaget af en gammel professor. Ved en nærmere undersøgelse ved hjælp af de få teknikere, der var i patruljerne, blev det antaget, at maskinen bestod af elektriske pærer og ledninger, tids- og logaritmetabeller og andet, vi ikke havde forstand på.

Professorens hensigt med maskinen var at få os ført frem i tiden. Men den var på en eller anden mystisk måde kommet i bak-gear. Så lød en stemme fra maskinen: »1950—1945 anden verdenskrig slut — 1939 anden verdenskrig begynder — 1930—1920—1918 første verdenskrig slut — 1914 første verdenskrig begynder — 1910—1900—1899«, og så endte vi i Mafeking hos Baden-Powell.

Vi befandt os altså i Mafeking, hvor vi skulle sendes ud for at udspionere boerne. Da vi var blevet sendt afsted på vor opgave, løb vi i lang tid langs den store Rosenholm-wood, hvor boerne skød om os, som var det på akkordbetaling. Vi nåede efter et stykke tids forløb til en af englændernes forposter, hvor vi skulle lave et falsk pas hver. På denne forpost fik vi også noget at styrke os på, da vi jo aldrig kunne vide, hvad vi kunne komme ud for.

Ganske rigtigt. Da vi havde travet et stykke tid, blev vi standset af et par skumle boere, der så ud til at være paskontrollører. De var af den skumle type med underbid og skæg i hele hovedet og en sort kasket med skyggen ned over øjnene, hvilende på næsen. Vi blev grundigt undersøgt, om det så var

KAMPEN OM

*I vor moderne tidsalder
kan alt mystisk ske - - -*

neglene. — Boere har ellers ikke ord for at være særlig renlige. Da vi slap, råbte de: »Dessert!« efter os. Det er boersk og betyder »Paser«. Derfra gik vi gennem den i nattens mulm og mørke smukt beliggende Charlestown for at nå til englændernes næste forpost.

Den lå nede i en uhyggelig sump. Der havde man fanget en boer med skæg og pipe; det sidste var luksus under boerkrigene, hvilket viste, at han var en af dem, hvis lommer var værd at undersøge.

Krudttårnet udspioneres

Han blev ribbet for værdigenstande, hvorefter vi tog op til et gammelt krudttårn, der var bevogtet af boere. Det skulle udspioneres. To mand var inde for at kigge nærmere på krudttårnet. Det var åndeløst spændende, da der huserede ubehagelige rygter om, hvad boerne foretager sig om natten. Vi overlevede det dog. Efter at have udspioneret krudttårnet skyndte vi os til en nærliggende bakke, hvor nogle englændere opholdt sig med en kanon. Da en kanon nu har en vis evne til at ødelægge specielt krudttårne, benyttede vi os af lejligheden;

udregnede kurs og afstand, beregnede vejr og vind, rettede kanonen ind, hældte en skæppe krudt ned i munden, det stoppes, og en kugle ned og igen stoppes det rigtigt godt og så en præs til lunt!!! Så lød et øredøvende brag, der nærmest lød som et hult »BØF«, og det

blev en forbier. — Samme sted skulle vi modtage en melding pr. morse.

Vi støber kugler

Men hvad værre var: alle kuglerne var brugt, og vi måtte selv til at lave en ny, og der var mange mile til den nærmeste smedie. Nå, der var ikke andet at gøre end at skynde os. På vejen derhen modtog vi tegninger og materialer til at lave en gibsform, og vi fik da også formen lavet.

Snedien lå i Lake City. Vi var så uheldige, så vore bly-kanonkugler kom nærmest til at ligne blypandekager istedet. Til sidst fik vi dog en kugle ud af det, der så meget respektabel ud.

Videre, det var nu begyndt at regne en smule. Vi gik ad en pløret vej i et ret øde terræn. Lige pludseligt trådte en mørk skikkelse frem på vejen foran os. Det viste sig at være en sabotør. Opgaven gik ud på, at broen over åen, vi var kommet til, skulle sprænges i luften. Der stod en brovagt dernede, så det var nødvendigt at få en diplomat derned. Han var såmænd nem nok at få lokket fra sin post. Efter at man havde fået ham overbevist om, at vejret var godt, var han allerede lokket et godt stykke fra broen. Så snakkedes der lidt om brændevinsrationering og kildeskat. Han oplyste, at boerne havde lagt skat på kilderne, da vand var meget værdifuldt. — — »BRAG«, broen var ordnet! Så var det bare om at komme afsted. Da vi var samlet, sagtede vi farten langs åen. Vi nåede et sted, hvor der var en ulykkelig englænder, hvis kammerat lå såret på den anden side af åen. Da denne var meget bred og dyb, kunne det kun lade sig gøre ved hjælp af en raket at komme over

MAFEKING

Læs her hvordan det gik

1. Hornslet trop

til den nødstedte. Der blev affyret en raket med en snor efter. Den sårede skulle så trække snoren til sig, hvori var bundet et reb. Når rebet blev bundet fast på begge sider, kunne det så ved hjælp af armgang lade sig gøre at komme ham til hjælp. Denne hjælp faldt et tørt sted!

Trans African Railway

Efter at denne good-turn var blevet udført, skyndte vi os til the Trans African railway og blev sat op i det først afgående tog. Det viste sig at være en roetransport. Vi benyttede os af lejligheden til at lave en roelygte til senere at morse med. Vi fik et lys af togføreren, der var en meget gemytlig, men travl ældre herre ved navn Smith. Togs endestation lå dybt inde i en skov i Fort-Sleep distriktet. Det var livsvigtigt at holde ild i lyset for at kunne finde frem til Fort Sleep, da vi skulle følge kridtspor i bælgravende mørke. Det sidste stykke skulle endog følges langs et reb, der snoede sig ud og ind mellem træerne. Det var svært, men det gik.

Til sidst nåede vi Englændernes lejr. Der var der lige nogle opgaver at løse, inden vi gik igang med den velkomne te og den kærkomne madpakke.

Efter denne opvikningsøvelse gik kursen lige mod Fort Sleep, der lå i skovkanten på den anden side af vejen ca. 200 soveposelængder borte. De forskellige styrker ankom i tidsrummet 3—5,30. Vi sov på høløftet i en af fortets lader.

Klokken 6 blev vi vækket af en værre larm nedenunder blandet med et par skud og et enkelt hyl. Lidt efter kom et par skæggede boere op ad stigen. Nåh!! nu er den bitter! gøs det gennem de halvt-

sovende soldater. En enkelt nåede lige at få øjnene op over en hyldebærdrum inden vi blev kommanderet ud af poserne. Da vi alle var halvvejs i tøjet, fik vi lov til at lægge os igen en halvanden times tid. — Altså nu havde boerne overtaget fortet. Vi var fanger!

Vi blev igen revet ud af vore drømme kl. 7,30, da der igen blev kommanderet: op! Denne gang var det alvor! Vi fanger blev samlet nede i den, efter nattens regn, mudrede gård, til appel. Lidt efter skulde vi om på en mark bagved og lave morgenmad. Hver patrulje, syv ialt, havde en boer på kost. Det hjalp på gemytterne at få maveskindet rundet. Vi lavede te og fik dertil noget ganske uhørt: Rundstykker! Da en af soldaterne tog en kæmpebid af sit rundstykke, var han lige ved at sluge et stykke papir, der viste sig at være en melding, der senere vil blive omtalt. Boerne gik rundt mellem os med deres geværer og fordrede rundstykker, når det faldt dem ind.

Regulært overfald

Da vi havde spist og vasket op, (boerne var meget hjælpsomme med det første, men det sidste måtte vi selv klare) blev vi af en vogter ført ud af lejren og henad en vej til en rød ladeport. Vi havde fået tilsmuglet en meddelelse i et rundstykke, om at vi skulle overfalde »den vagthavende« ved ladeporten og binde ham med det reb, som lå hvor vi sov om natten. Vi fik ham overmandet i genial improviseret stil, og smidt ham inden for porten. Så kan han ha' det så godt.

Med stor hast retierede vi mod Amalienfarmerwood, hvor vi skulle kontakte englænderne. Vor opgave bestod i, at vi skulle indtegne ruten, hvor vi havde gået i nattens mulm og mørke samt at lave en skitse af krudttårnet i Lake City.

Opgaven blev udført i en fart, da vi aldrig kunne vide, om en eller anden boer havde opdaget den bundne vogter. Da vi havde opholdt os et stykke tid i skoven, kom vi til en uventet »post«. Der stod et par skumle gansteragtige boere. Men vi slap mærkelig nok uden videre tiltale.

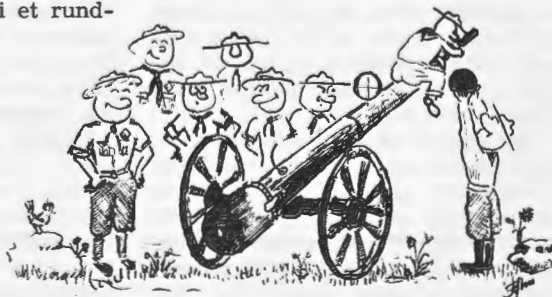
Ved næste kontaktstation skulle vi sende en melding for en amerikaner, der ikke kunne morse. Ham hjalp vi ved at klistre hvide papirstykker, forestillende prikker og streger på et stort stykke blå papir. Meldingen var den berømte: »4 timers bombardement! En hund dræbt! B.-P.!« Det var dejligt at se hvor lykkelig vores yankee blev ved at se meldingen klar til at blive afsendt.

Vi drejede af mod syd og ankom til Mafeking lykkelig over det heldige udfald af nattens alvorlige begivenheder.

Et kvarter efter ankomsten blev løbet skudt af. Det skete i samme kanon, som vi skød forbiere med aftenen før. Denne gang blev det ikke en forbier, da det skete med løst krudt. På slaget 12 blev fyr-tøjet sat til lunt. BRAG! 1899 BRAG! 1960 BUM!

Vi fandt os selv i nutiden igen. I kanonen så vi nu resterne af en 50-øres kineser, der lå og osede en lille smule — — —

»Grønspættens«
1. Hornslet trop.

Jungmænd! Tag på primitivt!

Ovre ved Isefjorden nær Holbæk har søspejderne en stor grund, der bruges til de primitive søspejderkurser, der holdes mindst hvert andet år.

Som deltager af sidste års hold vil jeg på det varmeste anbefale alle jungmænd, der har mulighed derfor, at tage med i år. Sidste år var vi 14 mand, der alle var enige om, at det var alle tiders tur. Hvis det ikke var umuligt at deltage to gange, ville I til sommer på Tornehage møde 14 mand, der kunne bevidne det.

Noget af det mest spændende ved disse lejre er at møde så mange fremmede jungmænd, men der går ikke mange timer, før man bliver »dus« med hele tropen.

Dagen begynder på samme måde som den altid gør, når jungmænd er på tur, med en rotur i den kølige luft, og derefter en svømmetur i det kølige vand, heldigvis var der sidste

år så mange vand- og brandmænd, at man næsten ikke blev våd!

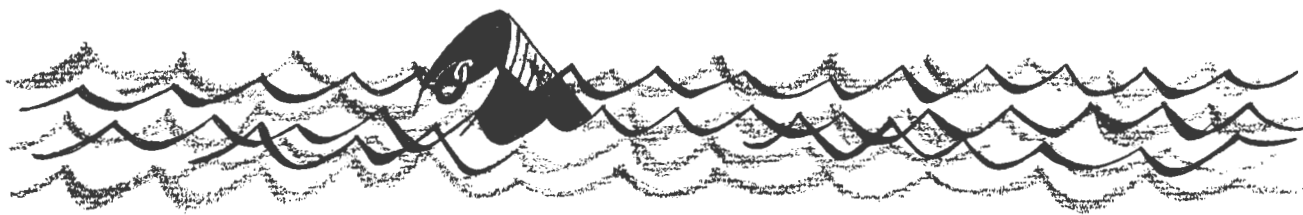
Formiddagen gik de fleste dage med instruktioner om forskellige emner, f. eks. første hjælp, navigation og kapsejls. Om formiddagen tog vi ud i bådene for at konkurrere på forskellig vis. Den dag, hvor vi var på spækhuggerjagt, blæste det en 7—8 stykker, og der gik nogle ordentlige søer. Da vi kom tilbage, hoppede en mand over i en jolle med det resultat, at jollen sank, hvor er en mand i olietøj dog tung at hale om bord.

Lejrens klimaks var utvivlsomt den sejlsende heik. I det bedst tænkelige sejlsvejr tog vi af sted på turen rundt om Ovrø, efter et par timers navigationssejls nåede vi til en lejrplads ved Rendeby. Her forsøgte vi at tænde ild med ildbor, når det nu lykkes for jer at få ild, så skyldes det ikke jeres genialitet, men at I får en tykkere snøre til

buen, vores sprang for et godt ord og et moderat træk. Men heldigvis fik vi fat i tændstikkerne og lavede et godt glødebål til at planke vore makrel ved. Sådan en gyldenbrun makrel er faktisk noget af det mest lækre, tag og prøv det engang.

Næste morgen blev vi vækket tidligt — vore både var drevet over sundet i nattens løb. Kommentaren lød overalt: »Hvor er det synd for førerne, at vi får så lidt søvn«, der var ikke andet at gøre end — nej, det skal være en hemmelighed, hvad vi gjorde — det kunne ske, I selv kom ud for det samme.

Hver aften havde vi lejrbyl, samlet eller patruljevis, jeg tror, der var mange, der under disse lejrbål for alvor fattede spejderbevægelsens mål og ideer, jeg vil derfor endnu engang på egne og hele holdets vegne anbefale jer at tage på primitivt. I vil få oplevelser og minder for resten af livet. **N. V.**

Korpskontoret meddeler:

Vandrerkort og lejrpas

Enkeltvandrerkort. Ethvert medlem af Det Danske Spejderkorps kan på korpskontoret få udstedt vandrerkort mod indsendelse af foto (pasformat) samt kr. 3,50. Følgende oplysninger bedes givet: Navn, stilling, adresse, fødselsdag og -år, fødeby og korpsmærkenummer samt afdelingens navn.

Ledervandrerkort. Førere, der er fyldt 18 år kan få udstedt lederkort. Lederkortet er et tillægskort og gælder kun sammen med enkeltvandrerkort. **Husk derfor ved bestilling af lederkort at medsende dit enkeltvandrerkort.** Lederkortet ko-

ster kr. 5,00. Spejdere, der omfattes af lederkort, skal være under 20 år, og i udlandet kan et lederkort kun omfatte 15 deltagere. — I Danmark skal der som tillæg til lederkort løses deltagerkort i et antal svarende til antallet af deltagere. Disse kort koster kr. 1,00 pr. stk. **Det er derfor vigtigt, at du ved bestilling af lederkort til Danmark oplyser os om, hvor mange deltagere kortet skal omfatte.** Det er muligt at rekvirere flere deltagerkort efter udstedelsen af lederkort, men ved efterbestilling må lederkortets nummer opgives.

Lejrpas. Det vil almindeligvis ikke være hensigtsmæssigt for en trop eller patrulje at benytte offentlige lejrpladser, men hvor dette i særlige tilfælde er nødvendigt, skal føreren være i besiddelse af lejrpas.

Efter samme regler som for van-

drerkort udsteder korpsset såvel enkelt- som lederlejrpas. Såvel enkeltlejrpas som lederlejrpas koster 2,00 kr. pr. stk. (sidstnævnte uanset antal deltagere).

Også patruljeførere kan få udstedt lederlejrpas.

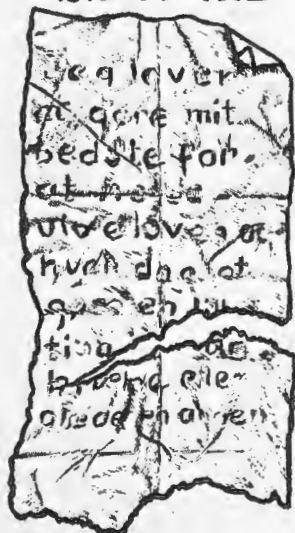
Patruljefører!

Foråret er nær — lejr sæsonen venter forude!

Er din patrulje fuldtallig, så I kan klare alle opgaver på en lejr? Hvis ikke, så kan I endnu nå at »fylde hullerne ud«, inden lejr sæsonen begynder.

22 APRIL

23 APRIL

Jeg lover
at gøre mit
bedste for
at holde
ulveloven og
hver dag at
gøre en lille
ting, der kan
hjælpe eller
glæde en anden

Lyt her, oh ulve

I april måned fejrer vi Sankt Georgsdag, hvor alle ulve, spejdere og førere mødes for at forny deres ulve- eller spejderløfte.

At forny et løfte, hvad vil det egentlig sige?

Måske har du en lommebog, hvori der står en hel del ting, som du har brug for at vide, for eksempel om en hobby, du har. Hvergang der er noget, du er i tvivl om, så kigger du i din bog. Den ligger i din lomme og følger dig overalt, og efterhånden bliver den godt slidt, du kan tilsidst dårligt læse, hvad der står i den, og en dag må den fornyes. Indholdet er det samme, men det er rart, at du nu uden besvær kan læse i din bog.

Da du fik denne bog, kunne du selvfølgelig også have gemt den væk, pakket den godt ind, så ville den stadig se pæn ud, men du havde ingen glæde haft af den.

Det er på den samme måde med dit ulveløfte. Da du første gang aflagde det, kunne du jo med det samme prøve at glemme det, men det gjorde du forhåbentlig ikke, du prøvede hver dag at bruge det i dit daglige liv — at hjælpe andre —. Det var ikke altid, det lykkedes lige godt for dig. Du syntes måske efterhånden, at det var et svært løfte at holde. Du behandlede det ikke godt, så det blev lidt flosset i kanterne.

Derfor er det rart at begynde for-

Bagheera, BF Claus Larsen
11. Odense, Hugins flok.
Kaa, BF Carsten Vibholm,
5. Århus flok,

Kaa, BF Flemming Nytoft
Rasmussen,
Krageflokken, Vald. Sejrs
division.

Kaa, BF Lars Hørup,
Pionerflokken.
Mang, BF Jens Nielsen,
2. Risskov flok.

Graabrør, BF Ole Olsen og
Toomai, BA Bent Jensen,
begge Kronborg flok.

fra, igen at aflægge ulveløftet og sige til sig selv, nu vil jeg virkelig GØRE MIT BEDSTE for at holde det.

God jagt
Lilly.

4. Odense floks 30 km vandring

Vi mødtes, 17 ulve og 4 førere fra 4. Odense flok, ved Banegården. Vi skulle på 30 km travetur. Regnen silde ned, men humøret var højt. Turen foregik som en ringtur. Da vi havde gået ca. 15 km, gik vi ind på en meget stor gård, hvor vi havde

fået lov til at sidde i laden og spise vores medbragte mad. Da maden var forsvundet ned i ulvevommen, var vi blevet lidt kolde af at sidde stille; men så tog vi en kompasleg; vi skulle hoppe hele tiden, også imellem komandoerne. Sikke en dejlig varme det gav, og nu var vi klar til de næste kilometer. Efter at vi ialt havde gået 23 km. var vi igen inde på en gård. Vi gik de sidste 7 km hjem, stadig i silende regn.

Puk.

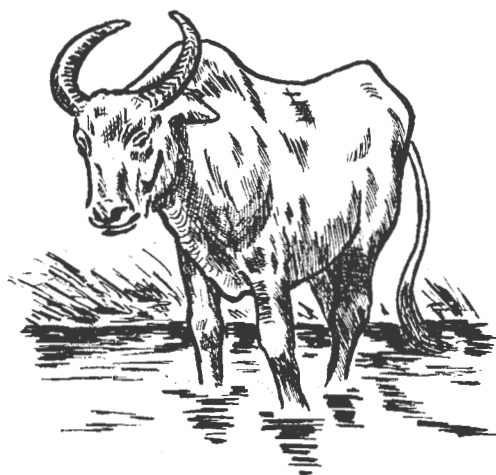

KVIKKE ULVEHOVEDER

Hvordan klarede I sidste måneds opgaver? Synes I, at de er svære? I denne måned skulle I gerne kunne klare følgende spørgsmål:

1. Hvem var Hathi?
2. Hvem skrev Junglebogen?
3. Hvorpå kan du se, i hvilken by en bil hører hjemme?
4. Hvilket knob vil du anvende, når du skal binde reb omkring en dreng, der skal trækkes op af et hul?

5. Hvilken side er det, man kalder »styrbord« på et skib?
6. Hvad betyder det, når du på en gade ser et færdselsskilt med to børn på?
7. Hvilke træer har kogler?
8. Du ser her kviste med nåle, samt forskellige kogler fra 3 træer, hvad hedder træerne, og hvilke kogler og kviste passer sammen? Du kan finde de rigtige svar side 79.

JUNGLE-DYRENE

tegnet og fortalt
af ESKE og LILY

BØFLEN Mysa og Rama

I Indien findes både vilde og tamme bøfler. Disse minder en del om okser, men kan blive indtil 2 m høje og 3 m lange. Hornene er mægtige med riflet forflade. De tamme bøfler bruges som husdyr i Indien. Normalt bevæger de sig langsomt, men bliver de ophidsede, kan de blive meget vilde. Sædvanligvis passes de af de mindre børn i familien. Foruden at de gør nytte ved at trække plov og lignende, har man

også gavn af deres gødning, for den bruges til brændsel.

Mysa var de vilde bøflers fører, medens Rama var fører for de tamme bøfler, som Mowgli en tid var sat til at vogte for landsbyen, men måske kan I huske, at han ved hjælp af bøflerne fik dræbt Shere Khan, for selv en snedig tiger som Shere Khan kan ikke klare sig mod en rasende bøffelhjord.

Birkerødulve på 30 km tur

Den 6. november gik 11 ulve fra Birkeflokken og Eskemose flok 30 km-tur rundt om Furesøen over Bregnerød. Vejret var godt, og det blev en dejlig tur.

Da vi havde gået ca. 5 km var der allerede nogle, der begyndte at brumme over, at de var sultne. Vi spiste i Fiskebæk. Der var også nogle store skrænter, hvor vi gled på enden ned ad, senere kom vi til en stor græsplæne, hvor vi holdt hvil en times tid, og så gik turen atter videre, da vi havde gået cirka 20 km skulle vi fotograferes, lidt efter kom vi til Jægerhuset, hvor vi stoppede op for at drikke vand, her fik vi også et stort stykke wienerbrød. Da vi var næsten hjemme, så vi en husbåd, der skulle haves. Turen endte med en omgang regnvej, men vi var ulve, og derfor ved godt humør.

Thorkis og Gråbror fra Eskemose flok.

'Har I fyldt hullerne ud'
i flokken?

DEN GLADE DRENG PÅ VEJEN

Fortsat fortælling af
ANNESOFIE HERMANN

Illustration:
THORA LUND

Det var hans fryd og løbe med et bundt af avisikonens eftermiddagsblade og med dyb stemme råbe ind ad brevsprækken: »Her kommer eftermiddagsavisen — der er store nyheder!«

Men gladest var han jo nok, når han skulle til ulvemøde, havde fået bundet tørklædet temmelig lige, fundet strømperne — (det var nu altid det sværeste i den familie, hvor alle brugte alles ting) — og sat den grønne hue op på snur på det røde hår. Så glødede alle fregnerne af forventningens fryd, han rankede ryggen, sprang op på sin cykel, der bar spor af, at ældre brødre havde brugt den til mange ting før, og kørte, mens han råbte til os hen ad vejen, så det gjaldede: »Jeg skal til ulvemøde i dag!«

Når han kom hjem fra en søndagstur, var han helt fjern i blikket, for han var endnu indianer, nybygger eller rummand, men inden han var nået vejens ende, hørte man ham skingre sin familie sammen: »Nu skal I høre, hvad vi skal lege i eftermiddag!« Men det hændte, at Yrsa kom frem i blåmejseuniformen, slog med nakken og sagde: »Pjat! Bestiller I da aldrig noget ordentligt i den flok! Jeg har lært 5 vilde planter i dag — har du slet ikke øvet dig i at sjippe?« Jo det var en vældig god idé at lade den glade dreng blive Uffe Ulveunge!

Der var imidlertid een ting, som det kunne knibe med. Akela havde

lært sine bander, at de skulle se sig godt for, lægge mærke til mennesker, genfortælle, hvad de havde set o.s.v. Uffe så sig vældig godt om, men inde i hans røde hovede groede det, han oplevede op til vældige fantasier. Der var jo næsten ikke det, Uffe ikke havde set på vejen til et ulvemøde af fattige koner, der vist var sultedøden nær — og skulle de ikke hellere med det samme gå ud og samle en madkurv sammen? — børn, der var løbet hjemmefra og sikkert var i nød, stratenrøvere, og mystiske personer. »Nej, Bagheera, tænk dig nu om en gang til!« kunne Akela sige halvkvalt i latter, »er du sikker på, du har set alt det?« I begyndelsen skete der altid uvægerligt det, at når den glade dreng havde tænkt sig om, blev historien endnu mere fantastisk, men efterhånden forstod han, at i store drenge verden og i de voksnes med forresten måtte man lære at skelne mellem det, der helt rigtigt skete, og det som man så i lyset af sin fantasi. Det var ikke nemt for en dreng af hans slags at klare, og måske gjorde den opdagelse, at der

var en virkelig verden og en inde i ens hoved, at han en overgang ikke var så åbenmundet som før, at han med sine 9 år gemte nogle af sine oplevelser for sig selv, legede lidt mere alene i dagene mellem ture og møder. Han var stadig den samme hjælpsomme ulv, men vi sagde til hinanden på vejen: »Uffe er jo ved at blive en stor dreng nu — hvor tiden dog går!« Men vi savnede hans beretninger, og vi savnede at opleve ham den ene dag som gøngehøvding og den næste som Henrik Søfareren!

Året var ved at gå på hæld. November havde været meget våd og meget fåget, man havde næsten glemt, hvordan verden så ud i solskin. Markerne for vejens ende lå brune og glinsende våde med store lerede pytter, træerne var sorte og vådtglinsende, haverne så så forfaldne ud med deres knækkede gule stilke, de sidste nedfaldne, og aldrig sammenrevne æbler og altid våde fliser. December begyndte på samme måde. Men der er jo altid det med december, at så får man pludselig så meget at tænke på, og de

historier, der nu blev læst højt i huset, der engang af en eller anden grund hed »Esplanaden«, blev juleprægede, mens de mange børn strikkede, nørklede, klistrede og havde travlt. Der var imidlertid så meget trang til luft og bevægelse i Uffe, at han måtte ud, hvordan vejret så var, med regnfrakken, der var for lang, men netop derfor dækkede godt for kolde byger, når den slaskede ned over gummistøvlerne. Sydvesten holdt han ikke meget af, men lod regnen ruske og skylle i håret, som hans mor erklærede, man ligefrem kunne se **rustede** af så megen væde.

For tiden var han detektiv, og det var en leg, der egnede sig ganske udmærket til eneleg. Det var en leg, han havde taget til sig efter at de hjemme havde læst om Kalle Blomquist. Han sneg sig i skyggerne, lærte at komme ude på lygtternes lyskegler, mavede sig under hække og oplevede mange ting. Når han selv legede, tænkte han aldrig over, om det, han oplevede, nu var helt virkelig sket, eller om det var noget, der udsprang af hans eget røde hovede, — så legede han bare. Det var kun, når han var sammen med de voksne, at han blev lidt mere forsigtig.

Man kunne altid få noget ud af en dame, der med hurtige nervøse skridt gik til postkassen, tog et brev op af tasken, stod med det lidt i hånden og tænkte sig om, inden hun smed det i sprækken. Hvad var det for et brev og hvad ville han nu gøre? Eller der kunne være en mand, man ikke havde set før, som med kasketten ned over øjnene og frakkekraven op over ørerne så sært luskende langs havehegnene — hvad pønsede han på? Og så var der den oplevelse med postbudet. På en af nabovejene var der et lille postindleveringskontor, fordi der var så langt ind til det store posthus. Alle kendte fru Hansen, som havde det; det var en lille sært lugtende butik, fordi fru Hansen også havde håndkøbsudsalg for apoteket i byen, og desuden havde hun glansbilleder, brogede papirservietter, udklipningsark og meget andet godt.

Postbilen stod i skumringen udenfor fru Hansens butik, som den plejede, og lidt efter kom et postbud, han ikke kendte, hurtigt ud fra opgangen ved siden af.

(Fortsættes i næste nummer).

Dødningehovedet på kirkegården

(Fortsat fra side 63).

meget den nat, og Kalle fortalte mig om morgenen, da vi fulgtes ad til skole, at han ikke havde kunnet lukke et øje uden at se dødningehovedet.

Midt i timen blev der pludselig banket på døren, og præsten trådte ind i klassen. Lærer Hansen rejste sig fra katederet og gik ham ivrigt imøde.

»Har De det?« spurgte han.

Jeg så på Kalle, og Kalle så på mig.

»Ja, det er det fineste eksemplar, jeg nogen sinde har set,« svarede præsten, »så store natsværmere troede jeg dog ikke, vi havde herhjemme.«

Kalle og jeg skævede til hinanden. Jeg huskede vagt, at der findes en dansk natsommerfugl, der går under navnet »Dødningehoved«.

»Men hvad var det mon for nogle fyre, der luskede rundt med de lommelygter og stak af, da jeg sprang frem og fik dyret i mit net, lige idet det fløj ind i skæret af deres lygter?« udbrød præsten og gned sig om hagen.

»Ja, hvad har det mon været — blomstertyve?« foreslog lærer Hansen.

»Måske«, sagde præsten og gav lærer Hansen hånden til afsked, »men kom nu over til mig og se dyret, så snart De kan.«

Da præsten var gået, fortalte lærer Hansen om nattens spændende jagt, og jeg tror, at Kalle og jeg for en gangs skyld var de to drenge i klassen, der hørte bedst efter.

DEPOTET

har for tiden nogle fine, dobbelte kort med kuvert. Serien er på 4 akvareller, alle af Baden-Powell fra en Norgestur i Østerdalen 1912.

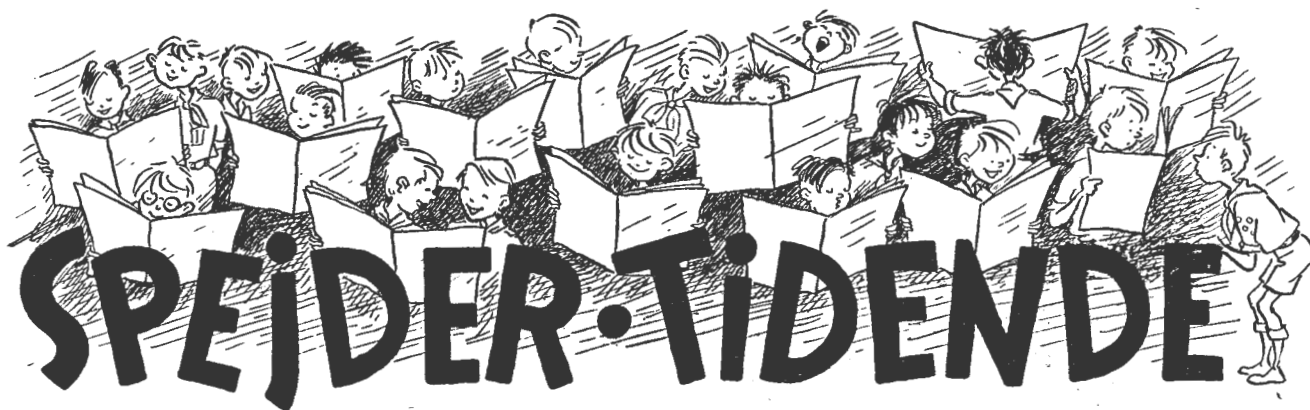
Pris: Kr. 0,75 pr. stk.

Vikingsnekken (fortsat fra side 67). teresserede i denne færd til at læse den af Jørgen Røjel forfattede bog »På vikingefærd med Hugin«, muntert skrevet og forsynet med en mængde gode billeder.)

Fantastisk står det for os, at disse vore vikingeforfædre med fartøjer af fornævnte type har befartet de store have, ja endog pløjet vandene ved det barske Grønland og det fjættede Vinland. Hårdt har livet været ombord, bekvemmelighederne få, men strabadserne så meget desto større, togter af års længde var ikke ualmindelige, men hæden og æren ved hjemkomsten blev jo ikke mindre deraf. Ganske vist var det jo ikke altid med de bedste målsætninger, man drog ud, krigere var de, ja og ransmænd. »Dannerne kommer« var det frygtede råb på engelske og franske kyster, råt og brutalt foretoges landgang, afbrændte huse og bortførtes rigdomme og slaver, frygt var dengang den altovervejende følelse for de nordiske vikingers togter, først nu, mange århundreder efter, er respekten for deres kunnen og dygtighed rigtigt kommen frem.

Vi beundrer deres skibsbygnings-teknik, deres navigatoriske færdigheder, deres organisationstalent og deres mod, for mod skulle der til, når man måneder igennem skulle færdes på ukendte have, med fjender overalt, og med sit »hjem« på et hårdt trædæk mellem egeklædte skibssider; men trods alle besværligheder, alle kampe, var det snart efter hjemkomsten atter det hårde liv ved årene, broderskabet i dysterne, og fællesskabet under det sørt-hvide ravnebanner, der trak, og atter engang stod snekken fjorden og de danske farvande ud.

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

Svend Tveskæg trop

i Regstrup har foretaget en udvidelse af en patruljehytte til nu at være et tropshus, således som det ses over disse linier.

Arbejdet har været udført af troppens skovmænd, og da de fleste materialer er blevet foræret troppen af Knabstrup Gaard og Knabstrup Teglværk, så har de egentlige udgifter kunnet indskrænkes til maling og nogle isoleringsplader.

Vibe-Kvidder

hedder et patruljeblad, der udsendes hver måned af Vibepatruljen i Laksetroppen, Randers.

Spejdernes Magasin har fået tilsendt det første nummer af 2. årgang. Patruljebladet er på 4 sider, og har som spidsartikel en beretning fra Vibernes divisionschef, Jens Hvass, som fortæller om oplevelser i en engelsk Vibepatrulje, hvori han var i sin sommerferie 1914.

Er der andre patruljer med deres eget blad?

Grønlands spejderråd

har udskrevet en tropskonkurrence mellem de grønlandske drengespejdetroppe. Præmien er en rævehale udsat af vort korps.

1. Odense trop

fik ved sit 50-års jubilæum, der fejredes ved en stor fest på Fyns Forsamlingshus, overrakt en ny fane af Danmarkssamfundet. Ved overrækkelsen slog stiftamtmand J. Høirup det første søm i, divisionsrådsformand Rud. Lundbeck det andet og troppens mangeårige tropsfører Louis Lange det tredje.

Under underholdningen var der også fremvisning af lysbilleder fra troppens arbejde og forskellige lejre siden 1939.

Car Ivy Myers e alteres!

Le plus usabile lingua a jamborees es **interlingua**. Interlingua es constructe per homines de scientia e usate in magazines international e a congressos.

Si interlingua ha tu interesse, scribe a:

»Dansk Interlingua Union«

Juvelvej 25, Odense.

(Man forstår dansk!)

Oversættelse på side 79.

1. Thisted trop

fremstillede en avis ved et tropsmøde i januar. Alle troppens spejdere blev sat i sving. Opgaverne var mange og vidt forskellige, og det endelige resultat blev en vidunderlig læseværdig avis. Troppen syntes, den var så god, at den skulle ud til en større kreds. Den blev derfor duplikeret og solgt for kr. 2,00 blandt byens borgere.

»Sporsprederen«, som avisen hed, indeholdt bl. a. en leder, en kronik, en hobbyserie, en artikel om politiets arbejde (besøg på den lokale politistation), pigespejdernes nye hus, interview med byens biografdirektør, anmeldelse af film, Gallup-

undersøgelse (6 spejdere sendt ud for at stille 4 spørgsmål af lokal art til 25 tilfældige mennesker).

»Sporsprederen« blev senere årsag til en artikel i byens avis om spejderarbejdet i Thisted.

Taastrup kolonne 50 år.

Den 29. januar fejrede Taastrup spejderne 50-årsdagen for starten af spejderarbejdet i Taastrup. Blandt de mange ting, der i den anledning skete, kan nævnes en parade med efterfølgende march gennem byen, udstilling i spejderhuset, jubilæumsmiddag. I ugen derefter var der spejderprægede udstillinger i byens forretninger. Lørdag den 4. februar sluttede festlighederne med stor fødselsdagsfest.

Stor eftersøgning i Århus

Klokken er lidt over 01,00 natten mellem lørdag d. 21. og søndag d. 22. januar. Hele patruljen ligger i skjul bag nogle buske på sirandbredden, lidt borte holder der en mørkelagt bil, en ung mand går langs vandkanten og nyder stilheden, der kun afbrydes af det svage skvulp af bølgerne. Pludselig ser vi ude i vandet et underligt lys, der kommer ind mod land. Da det er tilstrækkeligt tæt på, ser vi en frømand stige op af bølgerne, gå hen til den unge mand og give ham en depeche.

Patruljeføreren gør tegn til os,

vi skal forsøge at fange de to på stranden, men desværre er afstanden for stor, og straks de ser os, springer frømanden i vandet og forsvinder udad, medens den unge mand flygter i den mørke bil. Vi når dog at tage dens nummer, som vi ringer ind til aftenens politistation, der efterlyser den og giver os besked om at vende tilbage dertil.

Ved ankomsten får vi at vide, at den efterlyste vogn var set parkeret foran Rådhuset. Vi skynder os derop og kommer med tidsnok til at se en mand sætte sig ind i vognen for at køre væk, men denne gang betænker vi os ikke, vi giver cyklerne alt, hvad de kan tage, og

når at forhindre vognen i at komme af sted. I chaufførens besiddelse finder vi de efterlyste papirer, som vi afleverer til politiet sammen med manden, der viser sig at være den eftersøgte spion.

Dette var slutningen på en spændende øvelse, der var startet med, at patruljeførerne kl. 18,30 modtog et telegram med ordrer til at samle patruljen og møde i H.Q. (lokalet) omgående. Medens vi var ved at gennemgå noget bevismateriale mod nogle spioner, blev vi holdt op af de efterlyste, der straks efter flygtede pr. bil med alt bevismaterialet.

Dette blev indledningen til »alle tiders« biljagt og -eftersøgning, byen blev finkæmmet, mistænkte skykket, fingeraftryk taget og identificeret o.m.m.; en overgang var vi endda låst inde i et sommerhus, så I kan forstå, vi havde en alarmringsøvelse, der fremover vil stå brændt ind i vore hukommelser, ja, vi glemmer den aldrig.

Det Flyvende Korps. 2. Aarhus trop.

Korsør kolonne har med støtte fra »Ove Holms-fond« erhvervet en dejlig lejrplads uden for Korsør. Pladsen er på en td. land. I efteråret plantede spejderne 1500 små grantræer, og de følgende år skal der plantes 400 om året, så inden så længe er der en lun plads med rig mulighed for juletræsæg.

På grunden har kolonnen i sommer bygget en patruljehytte. Den er nu taget i brug, og patruljerne har allerede erfaret, at en week-endtur til en lille hyggelig hytte er en dejlig måde at lave patruljetur på om vinteren. Nu glæder vi os, til nabotropen også får bygget, så vi kan udveksle.

Ove Holms Fond

til anskaffelse af nye lejrpladser har det første år, fonden har eksisteret, ydet lån til et samlet beløb af godt 60.000 kr. Det er derved lykkedes 9 afdelinger at erhverve hårdt tiltrængte lejrpladser, der vil kunne komme alle korpsets troppe til gavn.

(The Scout).

1911

1961

1. Århus 50 år

Det første spejderarbejde i Århus blev startet i 1910 på patruljebasis, men et egentligt tropsarbejde begyndte først i 1911.

1. ÅRHUS TROP

1. Århus trop kunne 5. februar fejre sit 50 års jubilæum, og det skete med manér. Fra hele landet var gamle spejdere stævnet til byen ved bugten, og de ældste år-gange var særdeles fint repræsenteret.

Om formiddagen afholdtes et muntert fødselsdagsselskab i Marselisborg skov, hvor man flokkedes i de hæderkronede patruljer, og derpå deltog 182 personer i en ikke mindre munter jubilæumsfrokost på hotel Kragelund. Om aftenen var der stor spejderfest på Østergades hotel.

En af de mange jubilæumsgaver havde særlig historisk værdi: gamle spejdere skænkede en samling på 400 fotografier — opsat med tekst på 21 plancher — fra årene 1911—30. En anden sjælden gave var numrene af troppens første blad »Signalet« fra 1912. Redaktør var patruljefører Knud Rée, senere kendt som minister og redaktør af et andet jydsk blad.

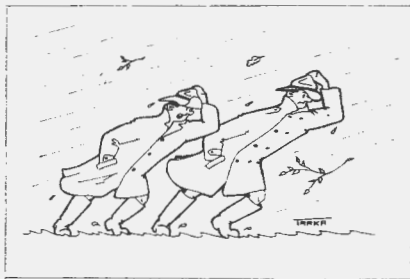
Gamle Ørn.

Oversættelse fra side 77

Kære Ivy Myers og andre!

Det mest anvendelige sprog på jamboreer er interlingua. Interlingua er konstrueret af videnskabsmænd og anvendt i internationale magasiner og på kongresser.

Hvis interlingua har din interesse, skriv til:

Og det her kalder du sommerlejr!

DYE·DAVDE·TIL

ÆRES·SIDEN

VANDRINGER

100 km

Gram trop

PF Henrik Hjort Madsen
PA Søren Hegstrup
Henning Damgaard
Søren Hansen Christensen
PA Jens Laursen
PF Kristian Nielsen

2. Ordrup trop

Jan Madsen
Jens Kruuse-Petersen
Carsten Grindsted

10. Odense - Black-feet

stammen
PF Frants Nielsen
PF Per Rønger

90 km

Gram trop

PF Jørn Emil Jensen
Tore Blaabjerg

75 km

Christian II.s trop, Nyborg

PF Finn Strandgaard Jensen
PA Erik Johansen
Preben Jakobsen
Lars Kellermann

1. Assens trop

PF John Andersen
Ove Rasmussen

10. Odense - Black-feet

stammen
Steen Larsen
Erik Frisch
Knud Henning Jensen

60 km

1. Kolding trop

PF Per Svensson
PF Poul Thygesen
PA Poul Hauschildt
Poul Ladekjær
Carsten Clausen

Gram trop

PF Kaj Marciemack

2. Ordrup trop

Kristian Thomsen

Christian II.s trop

PF Finn Strandgaard Jensen
PA Erik Johansen
Preben Jakobsen
Niels Green-Hansen
Søren Nielsen
Lars Kellermann
PF Jens Beck Pedersen
Chris Stenoft
Lars Erik Pedersen
Bjarne Jochimsen

Emmelund trop

SM Poul Schertiger
PF Uffe Bent Nielsen

Richard Løvehjerte trop

Arne Jerlind

Tonny Christensen

Fortunen trop

PF Ole Christensen
PF Niels-Henrik Andreassen
PA Lars Danker

6. Odense - Fruens Bøge trop

Benny Nielsen

Valdemar Atterdags trop

PF Peter Hjort
PA Poul Erik Trolle
Axel Hjort
SM Erik Ruberg Andersen
SM Benny Pedersen

1. Nakskov trop

Jørgen Hansen
Jørgen Dalskov
Jørgen Randrup
PF Anders Bohr

10. Odense - Black-feet

stammen
Steen Larsen
Erik Frisch
Knud Henning Jensen

2. Odense - Bjørnetroppen

SM Henrik Rosenberg

Mikkel Skov trop

SM John Lundqvist

1. Assens trop

SM Poul Henrik Knuhtsen
SM Poul Erik Jensen
SM Niels Mortensen
PF John Andersen

Christian II.s trop, Nyborg

PF Leif Batcher Jensen

2. Ordrup trop

Henrik Schubart

1. Faaborg trop

PF Carsten Anderskov
SM Søren Peder Olsen
PF Leif Jørgensen
PF Christian Frederiksen
SM Jens Traberg
SM Jørn Nielsen

1. Kolding trop

PF Per Svensson
PA Poul Hauschildt

5. Århus trop

Robert Mogensen

Hans Ditlev

Sci. Jørgens trop, Svendborg
PA Jens Peter Pedersen
Ole Damsted

Emmelund trop

PF Uffe Bent Nielsen
PA Torsten Thorsen

1. Assens trop

PA Poul Erik H. Andersen
PA Ole Madsen
Kurt Jensen

Bent Rasmussen
PF Jørn Boe Hansen

1. Nakskov trop

PF Mogens Tørkelsen
SM Preben Rauch

1. Ulf Jarl trop, Brøndbyvester

PF Lars Johansen
PA Bjørn Veirø

SM Sten Bergqvist

10. Odense - Black-feet

stammen

PA Flemming Jensen

2. Odense - Bjørnetroppen

SM Henrik Rosenberg

Valdemar Atterdags trop

SM Benny Pedersen
SM Henning Jansson

1. Assens trop

PF John Andersen
PF Jørn Boe Hansen
PF Erik Skøtt Hansen

Sci. Jørgens trop, Svendborg.

PF Jens Jacob Petersen
PA Jens Peter Pedersen
Ole Damsted Hansen

1. Kolding trop

PF Per Svensson
PA Poul Hauschildt
Carsten Clausen

1. Faaborg trop

SM Søren Traberg

2. Ordrup trop

Hans Carlsen
Flemming Green-Hansen
Casper Malke
Garm Fridal-Petersen
Ivan Schewitsch
Karsten Schiødt

Gram trop

Ole Madsen
Henning Damgaard

Roverne i Sønderborg

har startet en papirindsamling for at skaffe midler til en week-endhytte. Der har under mottoet: »Løs olie-fyringens problem, få lys, luft og plads i Deres kælder«, haft indsamling i februar og marts, og nu fortsættes indsamlingen i april og maj måned.

Nordvestfyns division

har fastsat tidspunktet for afholdelse af sin jamborette til den 3.—8. august.

Kvikke ulvehoveder

Kunne du klare spørgsmålene på side 74? Du kan kontrollere dine svar her.

1. En elefant i Junglebogen. — 2. Kipling. — 3. På bogstaverne på nummerpladen. — 4. Pælestik. — 5. Højre side, når du ser i sejlretningen. — 6. At man skal passe på, for der er en skole forude. — 7. Gran, fyr, lærk og pinje. — 8. Nr. 1 lærk med kogle B. Nr. 2 Fyr med kogle C. Nr. 3 gran med kogle A.

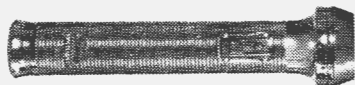
SE GODT

— se godt *i mørket*

PÅ MÆRKET

**»HELLESENS«
Spotlight**

Kvalitetslygten af messing,
forchromet, den rustet ikke og den
er foret indvendig.

3-cellet m. element 12,00

2-cellet m. element 10,50

Bedste stavlygte i Danmark idag.

Den har prefocus-pære.

Reflektoren er spejlbelagt.

Kontakten er solid og driftssikker.

Reserve dele kan fås.

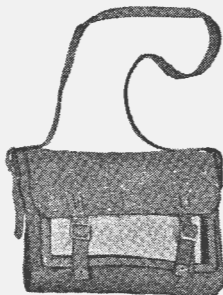
Leveres i smuk karton.

Der bliver flere og flere begejstrede tilhængere af Kit-Kat udstyret

Det er også det mest praktiske og det stærkeste, der kan fås og så passer
farven så fint til uniformen.

Kit-Kat paksæk

kan anvendes som rygsæk, skuldertaske, håndtaske og
som cykeltaske. Du kan på den påspænde regnslag,
sovepose og kokekar 29,85

Kit-Kat skuldertaske

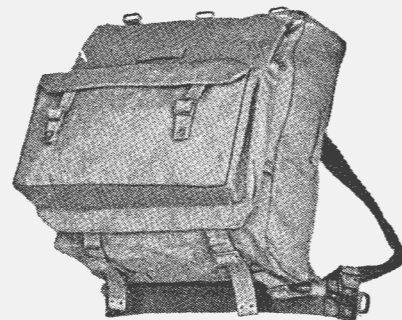
er faktisk den billigste skuldertaske, der er fremme,
når man tænker på dens lange levetid — den er næsten
ikke til at slide op. Den koster med indvendig lomme
kun 13,35
Med korrude koster den 17,85

Kit-Kat ransel

har efterhånden fortrængt de uprak-
tiske norske og svenske rygsække
m. meis. Denne form er den rigtige
og man udnytter hele rummet.

Alm. størr. m. universal meis 77,00

Ekstra bred m. universal meis 85,00

Godkendt
af
korpset.

Kit-Kat cykeltasker

er meget rummelige og de stærkeste der findes. Og så fylder
de næsten intet, når de skal gemmes bort. — Pr. par .. 29,50

Dette mærke garanterer at Kit-Kat udstyr er fremstillet af

- ★ army bomulds webbing
- ★ garanteret vandtæt
- ★ vævet i specielle bredder
- ★ alle spænder og beslag af messing

Kit-Kat udstyr har 3 års garanti

Spejdernes Magasin

Red.: Kommuelærer J. B. Skotte Hansen
Huginsvej 2, Bagsværd . Telf. 98 48 27

Spejdersport

Red. Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V. Telf. VE 3666

Begges blades ekspedition: Korpskontoret
Kantortid: 8-16, Lørdag 8-12

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K . Telf. PA 4526

Odense:

Klostervej 19
Telf. (09) 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69
Telf. (061) 3 36 13

Aalborg:

Kong Hansgade 1
Telf. (091) 2 83 70

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger